

Justis- og beredskapsdepartementet

Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskaps høringsuttalelse til Brannstudien

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) viser til oversendelse av rapporten Brannstudien 1. desember 2013 til Justis- og beredskapsdepartementet, og departementets anmodning om høring med frist for innspill 17. februar 2014. Etter anmodning har DSB fått forlenget fristen til den 18. februar.

Som det fremgikk av DSBs oversendelse, var ikke forslagene i rapporten linjebehandlet i DSB. Her følger DSBs høring til rapporten Brannstudien.

Innledningsvis vil DSB påpeke at rapporten gir en god beskrivelse av dagens situasjon. Brannstudien er et godt fundert referansedokument for det kommunale og interkommunale brann- og redningsvesenet. Arbeidsgruppen har hatt fokus på dokumentasjon og analyse og gir en virkelighetsbeskrivelse DSB kjenner igjen. DSB mener i likhet med arbeidsgruppen at det er viktig at det er samfunnsoppdraget som må være førende for hvordan tjenesten skal organiseres og dimensjoneres. DSB er også enig i at det må ligge en bevissthet i forhold til hvilke oppgaver brann- og redningsvesenet skal løse. Det er en styrke ved rapporten at oppgavene er knyttet opp til funksjoner uavhengig av hvordan disse oppgavene er organisert i dag.

1. Hensyn og utfordringer

DSB vil trekke fram noen utfordringer og overordnede hensyn som bør ligge til grunn ved valg av framtidig organisering og dimensjonering av brann- og redningsvesenet.

1.1. Lokal forankring under kommunalt ansvar

DSB ser det som viktig at brann- og redningstjenesten har en lokal forankring. Alle uønskede hendelser skjer lokalt og stiller lokalsamfunnet overfor store utfordringer. Det er viktig at det finnes en beredskap som er lokalisert i nærområdet til der folk bor, og som raskt kan yte nødvendig førsteinnsats for å håndtere en hendelse. Dagens lokale beredskap må derfor opprettholdes.

DSB mener at brann- og redningstjenesten fortsatt skal være et kommunalt ansvar. Kommunene utgjør en bærebjelke i det nasjonale samfunnssikkerhetsarbeidet. Brann- og redningsvesenet er kommunens viktigste redningsressurs og skal ha risiko- og sårbarhetsanalyser som beskriver lokal risiko. Kommunalt ansvar bidrar til å sikre at lokalbefolkningen gis mulighet til innflytelse i saker som berører dem selv, samt at man sikrer et brann- og redningsvesen som er tilpasset lokale behov.

1.2. Kompetanse og kapasiteter

En hovedutfordring ved dagens organisering av brann- og redningstjenesten er de store variasjonene i kompetanse og kapasitet i forhold til å forebygge hendelser og håndtere større eller kompliserte hendelser. DSB vil trekke fram at svært mange av dagens brann- og redningsvesen har fått påpekt avvik i DSBs tilsyn de siste årene, og at feilprosenten er klart størst hos de mindre brannvesenene. Det er et betydelig potensial for å utnytte ressursene på en bedre og mer effektiv måte enn i dag.

Større og mer kompliserte hendelser utfordrer beredskapen både kvantitativt og kvalitativt. Det kan være behov for både store innsatstyrker, spesialkompetanse og spesialutstyr, noe som ikke alle brannvesen kan etablere lokalt.

DSB mener også at brann- og redningsvesenet trenger ledelse og ressurser som har mulighet og evner til å se risiko på tvers og i en større sammenheng. Ikke minst krever god og effektiv forebygging kompetansemiljøer innenfor flere ulike fag, og miljøer som kan tilrettelegge for kunnskapsutvikling.

Dette viser et behov for mannskaper, utstyr og kompetansemiljøer både knyttet til beredskap og forebygging, som ikke kan etableres i hver enkelt kommune slik kommunestrukturen er i dag.

Brann- og redningstjenesten er samfunnets fremste spydspiss i det lokale beredskapsarbeidet. DSB ser det som viktig at brann- og redningstjenesten fortsatt inneha denne rollen, men det er likvel viktig å understreke at dette krever kompetanse og kapasiteter som hver enkeltkommune ikke alltid kan oppfylle. Det er derfor nødvendig å etablere ordninger på tvers av kommunegrensene som sikrer etablering av robuste kompetansemiljøer og mulighet til å organisere kapasiteter som gjør at man kan krafte samle for å håndtere også større hendelser.

1.3. Samarbeid og samvirke

I tillegg til en beredskap med lokal forankring og muligheter til å mobilisere ekstra ressurser, er hensynet til samarbeid og samvirke med andre aktører helt sentralt for en god beredskap og et effektivt forebyggende arbeid.

Brannstudien har på en god måte beskrevet det lappeteppet av beredskapsgrenser som i dag fins i Norge. Både 22. juli-kommisjonens rapport og evalueringer fra DSB viser at vi totalt sett disponerer tilstrekkelig med ressurser til å møte de fleste hendelser. Utfordringen er ofte manglende oversikt over og koordinering av disse ressursene. Mange små enheter og svært ulik geografisk organisering gjør samvirke i håndtering av hendelser unødvendig komplisert.

DSB mener derfor det er viktig å se organiseringen av brannvesenet i sammenheng med organiseringen av andre beredskapsetater. Viktige deler av beredskaps-Norge har vært utredet det siste året. Ved siden av Brannstudien ble både Politianalysen og innstillingen fra Forsterkningsutvalget lagt fram i 2013. DSB har også fastsatt nye grenser for 110-sentralene. Samlet omfatter disse utredningene en viktig del av vår nasjonale beredskap mot uønskede hendelser.

De ovenfor nevnte rapporter om Brann-, Politi- og forsterkningsressurser gir Justis og beredskapsdepartementet en unik anledning til å foreta en samlet og bred gjennomgang av hvordan viktige deler av "beredskaps-Norge" skal organiseres i fremtiden. Siktemålet må være mest mulig forenkling og harmonisering av de ulike ordningene. Dette er etter DSBs mening en forutsetning for at samvirke ved store hendelser skal fungere optimalt.

2. Forslaget om organisering av brann- og redningstjenestene

Brannstudien har kommet med tre konkrete forslag til organisering og dimensjonering av brann- og redningstjenesten.

DSB understreker at, uavhengig av valg av modell for fremtidig organisering, må dagens lokale beredskap opprettholdes. Samtidig er det viktig å sikre ressurser som både kan yte de lokale innsatstyrkene profesjonell hjelp ved større og kompliserte hendelser, og bidra ved ledelse og kompetanse innenfor forebygging og kunnskapsutvikling. DSB ønsker en beredskap som sikrer både rask lokal respons, og tilleggsinnsats der det er behov for kompetanse og kapasiteter som ikke er til stede lokalt. DSB ser også behovet for større fagmiljøer som sikrer mer profesjonell forebyggende innsats.

Behovet for kompetanse og kapasiteter er godt belyst i Brannstudien og viser at mange kommuner slik de i dag er organisert ikke har mulighet til å ivareta disse hensynene på en god måte. Brannstudiens analyser viser utfordringene ved dagens små brannvesen, og tydeliggjør behovet for endringer.

Brannstudiens forslag til løsninger er basert på interkommunal/regional organisering i forskjellig omfang. Brannstudien ser for seg større organisasjoner under en ledelse, men hvor kravet om innsatstid og lokal beredskap skal opprettholdes. DSB ser at dette vil kunne ivareta hensynene både til lokal forankring, behov for tilleggsressurser og bedre tilrettelegging for samvirke/samarbeid med flere andre aktører på en god måte. Ut fra en brannfaglig vurdering, er DSB enige at det er klart behov for betraktelig større brann- og redningsorganisasjoner. For å kunne sikre kompetansemiljøer som kan utføre et faglig godt forebyggende arbeid, mer profesjonell håndtering, og gi et bedre grunnlag for samvirke, er DSB også enige med Brannstudien i at alternativet med et befolkningsgrunnlag på 20 000 i de fleste tilfeller ikke er tilstrekkelig. Hva som er nødvendig befolkningsgrunnlag må vurderes i hvert enkelt tilfelle konkret på bakgrunn av lokale og regionale forhold.

Likevel ser DSB at store organisasjoner med mange eierkommuner vil kunne utfordre hensynet til demokratisk styring og kontroll. Stor distanse mellom brann- og redningsorganisasjonen og kommunene vil kunne svekke den lokale innflytelsen i viktige saker for befolkningen. Stor distanse vil også kunne utfordre den enkelte kommunenes mulighet til å drive et helhetlig og lokalt forankret samfunnssikkerhetsarbeid.

Brannstudien har ikke kommet med noen betraktninger om hvordan forslagene skal gjennomføres, og mener at det må være opp til kommunene selv å avgjøre på hvilken måte det skal samarbeides. DSB ser det som viktig at forslagene må være gjennomførbare, og at dette derfor er en viktig del av den totale vurderingen av fremtidens brann- og redningstjenester.

Siden DSB fortsatt mener det er viktig at brann- og redningstjenesten er kommunalt forankret, må, etter DSBs mening, staten fastsette premissene for hvordan hensynene til nødvendig kompetanse og kapasiteter skal ivaretas. Utgangspunktet må være at kommunene selv velger hvilke organisasjonsmessige ordninger man velger for å oppfylle disse kravene. DSB ser det som vanskelig å pålegge kommunene å gjennomføre en stor organisatorisk reform ut fra kommunenes generelle selvstyret.

DSB mener at kommunene må etablere egnede samarbeidsordninger slik at de kan ivareta overordnede krav til kompetanse og kapasiteter.

Brannstudien peker på viktigheten av å ha store nok enheter med kompetanse og kapasiteter for å minske behovet for statlig styring hva gjelder oppgavehåndtering og dimensjonering. Brannstudien fremhever viktigheten av at forebygging og beredskap er lokalt risikostyrt på bakgrunn av ROS analyser. I tillegg vil mindre behov for statlige krav også ha en positiv innvirkning på lokaldemokratiet ved at kommunen selv i større grad bestemmer hvordan brann- og redningsvesenet skal se ut.

DSB mener at det kan utformes statlig krav om kompetanse og kapasiteter som ikke nødvendigvis undergraver viktigheten av lokale risikovurderinger og kommunalt selvstyre. Brannstudiens gjennomgang viser at behovet for kompetanse og kapasiteter er så viktig for å sikre et minimum av sikkerhet og beredskap for landets innbyggere at det må ligge noen statlig føringer til grunn for både beredskapen og de forebyggende oppgavene.

3. Forslaget om organisering og dimensjonering av 110-sentralene.

Brannstudien anbefaler at nødalarmeringssentralene (110-sentraler) skal dekke et større geografisk område og flere innbygger enn i dag. Brannstudien mener at sentralene må dekke minimum et befolkningsgrunnlag på 400 000. Det anbefales en bemanning på 3 operatører på vakt på dagtid og minst 2 operatører på vakt på natten. Brannstudien anbefaler videre at 110-sentralene i fremtiden bør sees i sammenheng med de andre nødetatenes nødalarmeringssentraler, og at nedslagsområdene for alarmeringssentralene i størst mulig grad bør være like.

DSB støtter arbeidsgruppens hovedforslag om større og mer robuste 110-sentraler. DSB støtter også arbeidsgruppen i deres vurdering av at 110-sentralene i fremtiden bør sees i sammenheng med de andre nødetatenes nødalarmeringssentraler, særlig politiet. DSB synes videre det er positivt at arbeidsgruppen støtter det interdepartementale arbeidet for å sikre et grunnlag for en konseptvalgutredning (KVU) for ett nasjonalt nødnummer og en nasjonal nødsentralløsning for de tre nødetatene. DSB ser mange fordeler ved en statlig organisering dersom det blir en felles nødsentralløsning for alle de tre nødetatene.

DSB er tydelige på at det ved organiseringen av 110-sentralene er helt nødvendig med sterk statlig styring for å påse at sentralene får nødvendig kompetanse og kompetansemiljøer. DSB ser det som viktig at prosessen med større 110-sentraler gjennomføres, med eventuelt mindre tilpasninger.

Ved å ha betraktelig færre 110-sentraler enn brann- og redningsvesen, mener DSB at det også bør vurderes mer inngående hvilken funksjon sentralene skal ha i fremtiden. DSB ser at fremtidens 110-sentraler også kan kompensere for de utfordringer landet står overfor som et stort land med spredt bosetning. Sentralene kan operere på et "nivå" mellom sentralt og lokalt nivå med med bl.a gode oversikter over relevante redningsressurser innen sine områder.

DSB mener at det også bør vurderes om ny sentraler for alle de tre nødetatene kan tilføres andre oppgaver, som for eksempel varsling av ekstremvær og flom.

4. Feiertjenesten

Brannstudien anbefaler at feieren fortsatt bør utføre feiing og tilsyn med fyringsanlegg, og tillegges andre brannforebyggende oppgaver.

DSB støtter arbeidsgruppens konklusjon om at feierressursene kan utnyttes bedre enn i dag, og at ressursen kan benyttes på flere områder innenfor det forebyggende området. Å benytte feieren til andre oppgaver, krever at finansieringsgrunnlaget endres. DSB anbefaler at det settes i gang et arbeid for å se på dette.

5. En felles identitet

Brannstudien foreslår å etablere og innføre et uniformsreglement og at det kan være hensiktsmessig å utrede et funksjonsbasert og standardisert krav til kjøretøy og kjøretøysutrustning.

DSB er enig i arbeidsgruppens vurderinger når det gjelder enhetlig, gjenkjennelig og forutsigbar profil på brann- og redningsvesenet. DSB erkjenner likevel at det er opp til kommunene å bestemme dette i dag. Dette kan derfor kun bli faglig baserte anbefalinger og normer.

DSB vil ta initiativ til at det settes ned en partssammensatt arbeidsgruppe som kan komme med anbefalinger for å bidra til en mer enhetlig profil.

6. Om endrings- og utredningsbehov arbeidsgruppen har identifisert

6.1. Siviltforsvaret og forslaget om å utrede felles organisering med brann- og redningstjenesten

Brannstudien mener at med den anbefalte modell for organisering ligger det til rette for at Siviltforsvaret og en fremtidig brann- og redningstjeneste kan organiseres sammen. Brannstudien viser også at flertallet av brann- og redningsvesenene opplever et godt samarbeid med Siviltforsvaret i dag.

DSB mener at større brann- og redningsvesen vil kunne bidra til å styrke samvirke og lette den regionale samordning av ressursene. Dette vil kunne åpne for et sterkere regionalt samarbeid med sivilforsvarsdistriktene. Dette kan for eksempel være erfaringslæring og kompetanseutvikling.

Som beskrevet over mener DSB det er viktig at forslagene i Brannstudien sees i sammenheng med politiets organisering og oppfølgingen av Forsterkningsutvalget. Framtidige samarbeidsløsninger vil blant annet avhenge av hvilken distriktsstruktur som velges for sivilforsvaret

Siviltforsvaret er en statlig selvstendig tjenestepliktsbasert forsterkningsressurs, som skal bistå ved redningsaksjoner og annen katastrofeinnsats på tvers av sektorer. Det er ikke samfunnsøkonomisk fornuftig at det bygges opp ressurser i alle etater for å kunne ivareta alle oppgaver ved store og komplekse hendelser. Slike ressurser i form av tjenestepiktig personell, materiell og kompetanse bør derfor forvaltes av en selvstendig statlig forsterkningsressurs. Siviltforsvarets rolle som statlig forsterkningsressurs, er behandlet av Stortinget gjennom St.meld. 22 (2007-2008) Samfunnssikkerhet, jf Innst.S.nr 85 (2008-2009).

Sivilforsvarets rolle og ansvar som forsterkningsressurs er tydeliggjort i lov om kommunal beredskapsplikt, sivile beskyttelsestiltak og Sivilforsvaret (sivilbeskyttelsesloven), og i forarbeidene til loven, Prop. 91L (2009-2010) fremgår med tydelighet den bredden i forsterkningsrollen som er lagt til Sivilforsvaret. I disse forarbeidene fremheves også det forhold at hovedbegrunnelsen for opprettelsen av Sivilforsvaret ligger i folkerettens fundamentale fordringer om at sivilbefolkningen har krav på beskyttelse i krig. Denne hovedbegrunnelsen tilsier at Sivilforsvaret fortsatt skal ha oppgaver i tilknytning til vern av befolkningen i krig, herunder varsling, evakuering, tilfluktsrom med mer. Sivilforsvarets personell er også beskyttet av Genevekonvensjonen.

Myndigheten til å pålegge kvinner og menn tjenesteplikt i Sivilforsvaret er også gitt gjennom sivilbeskyttelsesloven og det synes både vanskelig og uheldig om retten til å pålegge tjenesteplikt i en statlig forsterkningsressurs skal kunne tillegges en kommune eller et interkommunalt selskap. Vi kan ikke se at det i Brannstudien er gjort noen vurderinger eller analyser av de juridiske sidene av en samorganisering av en statlig tjenestepliktsbasert etat og en kommunal virksomhet. Vi kan heller ikke se at det er foretatt vurderinger av hva en slik samorganisering kan ha av konsekvenser for utøvelse av Sivilforsvarets oppgaver sett i lys Genevekonvensjonenes bestemmelser.

6.2. Det lokale eltilsyn og forslaget om å utrede felles organisering med brann- og redningstjenesten

Med ny anbefalt modell for organisering og dimensjonering av brann- og redningstjenesten, mener Brannstudien at det bør vurderes om Det lokale elektrisitetstilsyn (DLE) og en fremtidig brann- og redningstjeneste kan organiseres sammen.

Elektrisitet og feil bruk av elektriske produkter er årsak til mange branner i Norge. Dette er beskrevet på en god måte i Brannstudien. DSB ser det derfor som særlig viktig å ha fokus på elektrisitet og brannfare. Dette gjelder både for å kunne forbygge branner bedre, men også for å kunne håndtere bedre hendelser hvor elektrisitet er en faktor. Som det fremgår av Brannstudien vil for eksempel økt bruk av el-biler gi noen særlig utfordringer ved innsats ved trafikkulykker

DLE og brann- og redningstjenesten i kommunene samarbeider i dag på flere områder, blant annet gjennom Aksjon boligbrann, Brannvernuka, samordnet tilsyn og brannutredninger/brannetterforskning og DSB vil ta initiativ til en ytterligere styrking av dette samarbeidet. DSB mener at større fagmiljø hvor også elektrisitet er en del av kompetansen kan gjøre samarbeid med DLE enda bedre enn i dag. DSB mener at større kompetansemiljøer i brann- og redningsvesenene vil bidra til økt samarbeid og kompetanseoverføring om brann og elektrisitet.

Når det gjelder spørsmålet om en eventuell utredning av mulig felles organisering av DLE og Brann- og redningsvesen, må det påpekes at oppgavene til DLE er betraktelig mer enn å forebygge brann. DLE skal også sørge for trygg og sikker bruk av strøm i hele landet, og er derfor helt avhengig av kompetanse på elektrisitet og et elsikkerhetsmiljø. DSB mener at DLEs tilknytning til nettselskapene er med på å sikre dette. Det er også en styrke for DSB som nasjonal elsikkerhetsmyndighet å ha et slikt forhold til nettselskapene, noe som synliggjøres bl.a. ved at DSB sender årlige forventningsbrev til disse

6.3. Responstid og felles terminologi for nødetatene

Brannstudien anbefaler at det bør vurderes en utvidelse av tidskravet til å omfatte mer enn innsatstid, og heller bruke responstid. Brannstudien anbefaler også at det etableres en felles terminologi for politi, brann og helse for å sikre at sentrale krisehåndteringsgrep har samme betydning i de tre nødetatene.

DSB deler arbeidsgruppens synspunkter om at innsatstidskravene er en helt sentral suksessfaktor for håndtering av branner. DSB støtter forslaget om å innføre krav om responstid i stedet for innsatstid: Det viktigste for befolkningen er hvor lang tid det tar fra det er varslet om en brann til brannvesenet er på stedet, ikke hvor lang tid brann- og redningsvesenet i seg selv bruker etter at de er blitt utalarmert. DSB understreker også at det er viktig med felles definisjoner og terminologi på tvers av nødetatene, og ønsker at arbeidet med dette settes i gang. DSB vil ta initiativ overfor politi og helse.

6.4. Særskilte nasjonale beredskapsordninger og forebyggende ordninger, samt felles nordisk beredskapsmodul/innsatsstyrke innenfor CBRNe og NORSAR

Brannstudien anbefaler å vurdere behovet for flere nasjonale beredskapsordninger og forebyggende ordninger. Brannstudien anbefale også en felles nordisk CBRNe-modul, eller sammensatt innsatsstyrke fra brann- og redningstjenestene i de respektive nordiske landene.

Uavhengig av ny organisering av brann- og redningsvesenet, mener DSB at det er behov for å vurdere behovet for andre nasjonale beredskapsordninger på områder der det kreves særlig kompetanse, slik arbeidsgruppen foreslår. DSB tror det er nyttig å sette i gang en vurdering av om det også er områder knyttet til forebygging der det bør bygges opp regionale kompetansesentra.

I arbeidet med CBRNe strategi har det kommet innspill fra helsesiden at det er nødvendig å styrke kjemikaliedykkeberedskapen i Norge. Videre er det fremmet behov for å ha målrettede øvelser innen CBRNe området. På CBRNe-området må det vurderes hvilke brann- og redningsvesen som kan spesialiseres innen visse oppgaver. Her vil det kunne oppstå situasjoner der det må samarbeides på tvers av kommune- og fylkesgrenser, og over landegrenser. DSB støtter forslaget med å utrede behovet for nasjonale mobile CBRNe – kapasiteter. Det er positivt at dette er omtalt i Brannstudien, og dette arbeidet må sees i sammenheng med den kommende nasjonale CBRNe- strategien.

DSB støtter også forslaget om et nordisk initiativ for felles beredskapsmodul/innsatsstyrke innenfor CBRNe og NORSAR.

6.5. Akuttmedisinske oppgaver, styring av ressurser og kostnadsfordeling

Brannstudien mener at kostnadsfordelingen mellom kommune- spesialisthelsetjenesten og brann- og redningsvesenene ved akutt medisinsk bistand bør belyses i Utvalg for akutt helsehjelp utenfor sykehus (Akuttutvalget) pågående arbeid.

DSB registrerer at det over tid ser ut til å ha vært en glidning av akuttmedisinske oppgaver fra statlig til kommunal sektor, og at det kan synes som om det er enkelte gråsoner knyttet til brann- og redningsvesenets ansvar ved slike oppgaver. Det er utvilsomt stor nytte for pasienter og god samfunnsøkonomi i at brann- og redningsvesenet ved sin desentraliserte tilstedeværelse brukes til slike oppgaver, så lenge mannskapet har tilstrekkelig opplæring og kompetanse. Det må imidlertid være tydelige rammer for hvilke type oppgaver brann- og redningsvesenet skal bistå i, og de økonomiske rammene rundt dette må være definert og avklart. Dette er ikke klart nok i dag.

Det er etter DSBs mening derfor behov for å få mer data om omfanget av og hvilke type akuttmedisinske oppgaver brann- og redningsvesenet faktisk håndterer og bør håndtere i fremtiden. Ansvarsforholdet mellom statlig og kommunal sektor må defineres nærmere, og kostnadsfordelingen må være en del av dette arbeidet.

DSB støtter Brannstudiens anbefaling om at dette temaet må vurderes i Akuttutvalget.

6.6. Ansvarsforhold på skadested

Brannstudien anbefaler at det bør sees nærmere på dagens ansvars- og oppgavefordeling på skadested, og viser særlig til den danske ordningen for organisering på skadested, hvor politiet har ansvaret ut mot samfunnet, og brann- og redningstjenesten har ansvaret inn mot skadestedet.

DSB støtter forslaget om nærmere utredning. DSB ser behovet for å klargjøre hvordan situasjonen faktisk er i dag, og hvordan ansvarsforholdene bør være i fremtiden etter etablering av større og mer profesjonelle brann- og redningstjenester i hele landet.

6.7. Tjenesteyting og forholdet til konkurranselovgivning

Brannstudien foreslår at det bør foretas en gjennomgang av brann- og redningsvesenets inntektsbringende tjenester med sikte på å skape en størst mulig ryddighet for alle parter.

DSB støtter forslaget, og vil komme med følgende tilleggsbemerkning.

Den kommunale og interkommunale brann- og redningstjenesten er i all hovedsak en offentlig finansiert beredskap. Når brann- og redningsvesenet selger tjenester i et kommersielt marked i direkte konkurranse med private aktører, er det etter DSBs oppfatning, et behov for en utredning av dette sett i forhold til konkurransereglene og reglene om statsstøtte, blant annet for å forhindre ulovlige priser og ulovlig kryssubsidiering. En slik utredning vil herunder kreve en gjennomgang av brann- og redningsvesenets forretningsførsel, blant annet med tanke på å sikre at det føres separate regnskaper for den kommersielle og offentlige tjenesten.

6.8. Innrapporteringer og statistikker

Brannstudien trekker frem behovet for bedre statistikker på brannområdet.

DSB mener at gode data om brann- og redningstjenesten og hendelsene den håndterer, er en forutsetning for å sikre et mer kunnskapsdrevet brann- og redningsvesen og dermed kunne utvikle beredskap og forebygging videre. Det er per i dag klare svakheter ved data og dette er en utfordring både nasjonalt for DSB og lokalt for kommunene. Det er derfor svært viktig at vi får på plass en ny og bedre rapporteringsløsning for brannvesenet, slik DSB nå arbeider med.

6.9. Kompetansereform og mangfold

Brannstudien støtter forslagene fra NOU 2012:8 om at det gjennomføres en kompetansereform.

DSB er fornøyd med at arbeidsgruppen setter søkelyset på mangelen på mangfold blant de ansatte i brann- og redningsvesenet. Det er en klar sammenheng med gjennomføring av en kompetansereform og muligheten til å realisere et større mangfold i brann- og redningsvesenet.

18.02.2014

2013/12082/GIES

DSB støtter synspunktene rundt kompetansereform og mangfold i Brannstudien, og har som kjent levert forslag til oppfølging av denne reformen.

6.10. Behov for nasjonalt ressursregister og samordnet kartverktøy

Brannstudien mener det er viktig at arbeidet med nytt nasjonalt ressursregister videreføres.

DSB er enig i behovet for et nasjonalt ressursregister, og viser til at det er levert et prosjektforslag til departementet

Med hilsen
for Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap

Jon Arvid Lea
direktør

for Anne Rygh Pedersen
avdelingsdirektør

